

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 16-07-18796 צרפתי ואח' נ' Google inc ואח'

לפני כבוד השופטת בכירה אושרי פרוסט-פרנקל

התובעים:

1. שרית צרפתי
ע"י ב"כ ער"ד
2. יהודית אור לוי
ע"י ב"כ ער"ד
3. אריאלה גרבוז
ע"י ב"כ ער"ד
4. מורן אסולין
ע"י ב"כ ער"ד
5. שולמית מאר
ע"י ב"כ ער"ד
6. אורי שמואלי
ע"י ב"כ ער"ד
7. נאוה צביאלי רפפורט
ע"י ב"כ ער"ד
8. מירי בר און
ע"י ב"כ ער"ד

נגד

הנתבעים:

1. Google inc
ע"י ב"כ ער"ד
2. גוגל ישראל בע"מ
ע"י ב"כ ער"ד
3. פייסבוק ישראל בע"מ
ע"י ב"כ ער"ד
4. FACEBOOK INC
ע"י ב"כ ער"ד
5. פייסבוק אירלנד
ע"י ב"כ ער"ד
6. AUTOMATTIC INC
ע"י ב"כ ער"ד
7. לורי שם טוב
ע"י ב"כ ער"ד
8. מרדכי לייבל
ע"י ב"כ ער"ד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 16-07-18796 צרפתי ואח' נ' Google inc ואח'

החלטה

לפני בקשת פייסבוק ישראל, Facebook Ireland Limited Facebook' Inc (להלן: "נתבעות 3-5" ו/או "המבקשות") לסילוק התביעה כנגדן על הסף.

לטענת המבקשות יש לסלק את התביעה כנגד פייסבוק על הסף, מחמת העדר עילה היות והמשיבים כשלו בניסיונם לבסס עילת תביעה, לפיה ניתן לחייב את פייסבוק באחריות ישירה בגין עילות תביעה לפי חוק לשון הרע, הפרת חובה חקוקה בגין העלבת עובד ציבור, הפרת זכות יוצרים, הפרת חוק הגנת הפרטיות, הפרת החוק למניעת הטרדה מינית.

לפי המבקשות, הפרסום נשוא התביעה לא נעשה ע"י פייסבוק אלא ע"י נתבעים 7-8, כתב התביעה לא מסביר למה יש לחייב מכוחם את פייסבוק ולא ניתן להסתפק בציון סתמי של עילת תביעה. על המשיבים לפרט באופן ספציפי את המעשים שהם מבקשים לייחס לכל אחד מהנתבעים. מאחר ואין מחלוקת לשיטתן, שלא פייסבוק ביצעה את הפרסום והמשיבים לא פירטו את המעשים המיוחסים למבקשות, אזי לא ניתן לתבוע אותן בעילות התביעה המפורטות בכתב התביעה.

לטענת המבקשות, אין להן אחריות משפטית כמתווך ביניים בגין תוכן בלתי חוקי שפורסם ע"י צד ג' על גבי פלטפורמה שלהן. לטענתן, פייסבוק איננה "אמצעי תקשורת" לפי חוק איסור לשון הרע אלא רק ספקית פלטפורמה מקוונת סבילה, ולכן איננה יכולה לשאת באחריות בגין הפרסומים המכפישים.

לטענת המבקשות, גם החוקים האחרים לא מקימים בסיס לחיובן באחריות של פלטפורמות מקוונות או ספקיות שירותי אירוח, בגין תוכן של צד ג'. לגרסתן, תביעות לפי חוקים אלו חייבת להיות מופנית אך ורק כנגד המעוולים הישירים. לטענת המבקשות, שיקולי מדיניות מונעים הטלת אחריות על ספקיות שירותי אירוח או פלטפורמות בגין תוכן בלתי חוקי שנטען ע"י צד ג', כדי למנוע אפקט מצנן על חופש הביטוי באינטרנט. לכן לא ראוי להטיל אחריות על ספקי פלטפורמה אינטרנטית כמו הפייסבוק בגין תוכן שמופיע אצלן.

לטענת המבקשות, גם אם בית המשפט יחיל את דוקטרינת "הודעה והסרה", המשיבים לא סיפקו הודעה ראויה ופרטים שמסבירים, כי הפרסומים הם חד משמעית בלתי חוקיים. כתב התביעה לא מציג ראיות שלפייסבוק הייתה ידיעה ממשית על תוכן לא חוקי והיא לא הסירה אותו. לטענתן, המשיבים לא עמדו בדרישות היסודיות של הדוקטרינה "הודעה והסרה" ולא סיפקו לפייסבוק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 16-07-18796 צרפתי ואח' נ' Google inc ואח'

כתובת URL של התכנים נשוא התביעה או פרטים בנוגע לאי חוקיות התוכן. חמשת הפוסטים בצילומי מסך של המשיבים לא קיימים עוד בשירות פייסבוק. עוד נטען כי לא סופקו ראיות היכן הפרסומים מצויים ומה נאמר בהם? האם דווח עליהם לפייסבוק? אילו פרסומים עדיין קיימים? לטענת המבקשות כתב התביעה לקוי גם במובן זה שלא פורטו הפרסומים המכפישים ספציפית. כל שפורסם הוא רשימה שמית ללא כתובות URL וצילומי מסך ולא ניתן לבסס הגנה אפקטיבית מפני תביעה. תובע לא יכול להסתפק בטענה כללית שהנתבע הוציא עליו דיבה והתביעה חייבת להיות מבוססת. הפרסום נשוא הדיון הוא מסמך מהותי שחייב להיות מצורף לתביעה כך שללא כתובות ספציפיות וצילומי מסך לא ניתן לבסס הכרעה משפטית עליהם.

לטענת המבקשות, אין בסיס למתן צווים כנגד פייסבוק כיוון שהם גורפים וכלליים. העדר פירוט של כתובות החשבונות משמעו, שהצווים יהיו בלתי אכיפים שכן לא ניתן יהיה לאתר את החשבונות המדוברים. לפי הפסיקה לא ייעתר בית המשפט למתן סעדים מעורפלים ובלתי ממוקדים. לטענתן, הטענות בנוגע לשימוש שנעשה בתמונות התובעים מהווה פגיעה בזכותם המוסרית של המשיבים דינה לידון בבית משפט המחוזי לפי סעיף 40(4) לחוק בתי המשפט[נוסח משולב], התשמ"ד-1984.

המשיבים בתגובתם עותרים לדחיית הבקשה, בטענה שמדובר במקצה שיפורים בבקשה נוספת לסילוק התביעה על הסף לאחר שבקשתם הראשונה לסילוק התביעה על הסף נדחתה. לשיטתם, לא השתנה דבר מאז הבקשה הראשונה ולא הייתה כל מניעה לפרט את כל טענותיה כבר במועד הגשת הבקשה הראשונה. לטענת המשיבים, מדובר בתחליף לבית משפט לערעורים על החלטת בית משפט מיום 18.1.17 במסגרתו נדחתה בקשתה הראשונה של פייסבוק לסילוק התביעה על הסף כנגדה. לטענת המשיבים, יש לדחות את טענת פייסבוק לפיה הבקשה מוגשת בהתאם להחלטה מיום 24.1.17 במסגרתה ניתנה לנתבעים האפשרות להגשת טענות מקדמיות, שכן ההחלטה כוונה אל הצדדים שטרם עשו כן ולא לפייסבוק שכבר הגישה בקשה לסילוק על הסף ובקשתה נדחתה. לפיכך אין מקום לאפשר לפייסבוק להגיש מקצה שיפורים לבקשה הראשונה.

לטענת המשיבים, טיעוני המבקשים לסילוק התביעה על הסף לא עומדים בתנאים שקבעה הפסיקה כתנאי לקבלת הבקשה, שכן המשיבים דיווחו למבקשים כי נתבעים 7-8 עושים שימוש נרחב באתר פייסבוק על מנת לפגוע ולהכפיש את התובעים, אולם המבקשים סרבו להסיר את הפרסומים הפוגעניים ולכן הם אחראים על הפרסום הפוגעני בהתאם לדוקטרינה "הודעה והסרה".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 18796-07-16 צרפתי ואח' נ' Google inc ואח'

לטענת המשיבים פירטו את החשבוניות / פרופילים באתר פייסבוק שמהם מופצים תכנים פוגעניים וביקשו להסירם מהפייסבוק. לטענתם יש לפייסבוק מנגנונים דיווח אוטומטיים של תכנים פוגעניים כך שאין מניעה שאלו יופעלו לצורך מחיקת הפרופילים נשוא התביעה. לטענתם, דרישת המבקשים להורות על מחיקת התביעה בהעדר סמכות עניינית, דינה להידחות לאור פסיקתו של בימ"ש מחוזי ת"א לפיו לבית משפט השלום סמכות מקבילה לדון בתביעה לפי חוק זכויות יוצרים כיוון שסכום התביעה הנו בגובה סמכותו של בית משפט השלום.

המבקשות בתשובתן חוזרות על טענותיהן ומוסיפות שלא מדובר בערעור על ההחלטה בבקשת הסילוק הראשונה כיוון שהבקשה הנוכחית מבוססת על טעמים אחרים ובהתאם להחלטת בית המשפט מיום 24.1.17 במסגרתה הורה בית המשפט לצדדים להגיש טענות מקדמיות.

המבקשות עותרות להוצאת הפרסומים החדשים שצורפו לתגובה ומהווים הרחבת חזית.

דיון:

בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון וכפי שפרטתי במסגרת החלטתי מיום 7.12.16, זכות הפניה לערכאות הנה זכות חוקתית מוגנת. עוד נקבע בפסיקת בית המשפט העליון כי מדובר בזכות בעלת פן מהותי ולא רק פרוצדוראלי ולכן יש לתת לבעל דין את יומו בבית המשפט. ראה לעניין זה רע"א 8864/99 ליאת אלנקווה נ' מעוז חברה לביטוח, תק-על 2000, שם נאמר כי: **"כלל יסוד בהליך שיפוטי תקין קובע כי יש ליתן לבעל דין את יומו בבית המשפט. מושג זה נושא עמו תוכן מהותי ולא טכני בלבד ועניינו בקביעה כי תינתן לצד למשפט הזדמנות מלאה להעלות את טענותיו ביחס לשאלות העומדות למחלוקת בהליך נתון"**.

בהתאם לפסיקה, נקבע כי ככלל, בקשה לסילוק על הסף, תתקבל רק במקרים חריגים ומיוחדים:

"הסנקציה של מחיקה על הסף היא סנקציה מרחיקת לכת, אשר בית המשפט יעשה בה שימוש רק במקרים מיוחדים ובנסיבות מיוחדות (ע"א 693/83 שמשון שמש נ' רשם המקרקעין תל אביב יפו).

עוד נקבע כי, בית המשפט יורה על מחיקת התובענה על הסף רק כאשר כלו כל הקיצין וברור שהתובע לא יוכל לקבל את הסעד המבוקש שביקש, אפילו הוכיח את כל העובדות הכלולות בכתב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 16-07-18796 צרפתי ואח' נ' Google inc ואח'

התביעה. (ע"א 109/84 ורבר ואח' נ' אורדן תעשיות בע"מ ואח', ע"א 642/89 עיזבון המנוח מאיר שניידר ז"ל נ' עיריית חיפה, ע"א 50/89 פרופ' רות ליטן נ' פרופ' חיים אילתה ואח').

ביום 7.12.16 הגישו המבקשות דכאן, בקשה לסילוק התביעה על הסף טענה להעדר יריבות ולהעדר עילת תביעה נגדן. לאחר עיון בטענות הצדדים שוכנעתי כי דין הטענות שפורטו בבקשה מיום 7.12.16 להידחות וכי אין מקום להורות על סילוק התביעה על הסף שכן לא מתקיימים התנאים הקבועים בפסיקה לצורך מחיקת התביעה. במסגרת בקשה זו נטען לחוסר יריבות והעדר עילה כשבנימוקי הבקשה נטען לחוסר יריבות היות ומשתמשים ישראלים אינם בסמכותה או בשליטתה של פייסבוק העולמית וכי הטענה שפייסבוק העולמית ופייסבוק ישראל אינן "הישות המתאימה לצרכי ההליך" (פיסקה 15 לבקשה מיום 7.12.16).

ביום 9.2.17 הוגשה בקשה חוזרת של המבקשות בבקשה מיום 7.12.16 לסילוק התביעה על הסף, שוב בטענה כי כתב התביעה איננו מגלה יריבות או עילת תביעה כנגדן תוך התייחסות לטענות שהיו ידועות למבקשות כבר במועד כתיבת הבקשה מדצמבר 2016.

לא מצאתי בבקשה כל הסבר להגשת הבקשה בשנית או לקיומן של נסיבות חדשות המצדיקות הגשתה.

לפנים משורת הדין עיינתי בטענות המבקשות בשנית ולא מצאתי כל טיעון המצדיק שינוי החלטתי מיום 7.12.16 למעט התייחסות לטענה לחוסר סמכות עניינית.

הטענה לחוסר סמכות עניינית נדחת בהתאם לאמור בת"א (מחוזי ת"א) 41598-05-10 פרידמן צעצועים וספורט בע"מ נ' סקוטר סנטר בע"מ (פורסם בנבו, 28.02.2011)

"כאשר ברור לחלוטין ששווי התביעה, כולל הצו המבוקש, נופל בסמכות בית משפט השלום, יש להגיש את התביעה שם. סמכותו של ביהמ"ש המחוזי לפי סעיף 40(1) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 היא סמכות שיורית, קרי: לדון בכל עניין שאינו בסמכות בית משפט השלום. סעיף 40(4) לחוק איננו משנה את המצב. הסעיף נועד לאפשר לבית המשפט המחוזי לדון גם בסעד הכספי בעילה של קניין רוחני, על מנת שלא יהיה צורך לפצל את הדיון לשתי ערכאות שונות, כאשר הסעד הכספי הוא בסכום נמוך. אולם, ההנחה של סעיף 40(4) לחוק היא, שהתביעה מצויה בסמכות בית המשפט המחוזי, הואיל ונתבקש צו מניעה קבוע או צו עשה או צו למתן חשבונות שלא ניתן להעריך את שווי, אך שניתן להעריך ששווי נופל בסמכות בית המשפט המחוזי. לכן נאמר בסעיף 40(4) כי הוא מתייחס ל"תביעה בענייני קניין רוחני, הכרוכה בתביעה בענייני קניין רוחני שהיא בסמכות בית משפט מחוזי לפי פסקה (1)". מכאן, שאין תחולה לסעיף זה כאשר אין לבית המשפט מחוזי סמכות לפי פסקה (1). סעיף 51(א)(2) לחוק בתי המשפט קובע

בית משפט שלום בתל אביב - יפו

ת"א 16-07-18796 צרפתי ואח' נ' Google inc ואח'

שבית משפט שלום מוסמך לדון בתביעות אזרחיות "כסכום התביעה או שווי הנושא אינו עולה על 2,500,000 ₪". כאשר מוגשת תביעה בקניין רוחני וברור ששוויה איננו מגיע לסכום של 2.5 מיליון ₪, גם אם היא כוללת סעד שלא ניתן להעריכו מבחינה כספית בצורה מדויקת, הסמכות לדון בתיק היא לבית משפט שלום. "

לפי הפסיקה לעיל תביעה כספית בה כרוכה תביעה בעניין קניין רוחני שהיא בסכום שבסמכות בית משפט שלום תידון בפני ערכאה זו.

לעניין הבקשה בעניין עיריית תל אביב נמחקה מההליך לא נדון עניינה במסגרת החלטה זו.

צילומי המסך שצורפו לתגובה, ככל שאינם חלק מנספחי כתב התביעה, יוצאו מהתיק.

הבקשה נדחת.

המבקשת תשלם לתובעים ביחד ולחוד הוצאות בסך 1,000 ₪.

ניתנה היום, ח' אייר תשע"ז, 04 מאי 2017, בהעדר הצדדים.

אושרי פרוסט-פרנקל, שופטת בכירה